ZWERFHART

NIEUWE VERHALEN
van
MIJN REIZEN
naar
ALLE LANDEN VAN DE WERELD

BORIS KESTER

BORIS KESTER

ZWERFHART

NIEUWE VERHALEN VAN MIJN REIZEN NAAR
ALLE LANDEN VAN DE WERELD

TRAVELADVENTURES.ORG

www.traveladventures.org
www.boriskester.com

© Boris Kester, 2025
Omslag: Age of Leo Design
Druk: BoekenGilde

ISBN 978 94651 2958 7
NUR 508

"Vertel me, en vertel me de waarheid. Waar ben je geweest, en in welke landen heb je gereisd? Vertel ons over de volkeren zelf, en over hun steden-wie waren vijandig, wreed en onbeschaafd, en wie waren daarentegen gastvrij en menselijk?"

– Homerus, *Odysseus*

"Waarom moeten we naar ons hart luisteren?," vroeg de jongen. "Omdat je je schat zult vinden waar je hart is."

– Paulo Coelho, *De Alchemist*

"Waar je ook heen gaat, ga met heel je hart."

– Confucius

Inhoud

Inleiding 9

Proloog 11

1. De sirenen van de reiziger – *Marokko* 13

2. Begrafenis tussen de berkenbomen – *Zweden/Finland* 29

3. Onder de olijfbomen 1: Hati – *Denemarken/Spanje* 47

4. Omotenashi – *Japan* 63

5. Onder de olijfbomen 2: Sunny – *Spanje* 73

6. Tegen de muur – *Irak* 93

7. Onder de olijfbomen 3: De Ladies – *Spanje* 115

8. Trots en vooroordeel: voorbij het hek – *Haïti* 131

9. Onder de olijfbomen 4: Farah en Luigi – *Spanje* 157

10. Rust – *Saoedi-Arabië/Bahrain* 169

11. Staying Alive – *Panama/Nicaragua* 193

12. Maanbergen – *Democratische Republiek Congo* 213

13. Vijftig – *Oekraïne* 239

Inleiding

Als 23-jarige zegde ik een veelbelovende IT-baan op. Mijn collega's vroegen naar mijn nieuwe functie en vooral het bijbehorende salaris. Maar mijn ontslag kwam juist voort uit een dieper besef: het stramien van een kantoorleven zou me uiteindelijk niet gelukkig maken. Ik verlangde naar vrijheid en wilde de wereld ontdekken.

Ik ging steeds meer en steeds verder reizen, ik ging studeren, en vervolgens werken bij een luchtvaartmaatschappij. Elke reis en elk avontuur voedde mijn verlangen naar meer. Uiteindelijk leidde die onverzadigbare honger me naar alle landen van de wereld.

Onderweg ontdekte ik waar reizen werkelijk om draait. Om mensen die je verrassen en ontroeren door hun onverwachte gastvrijheid. Om vooroordelen die verdwijnen als je de moeite neemt verder te kijken. Om het vinden van menselijkheid, zelfs – of misschien juist – op plekken waar je die niet zou verwachten. Om grenzen te verleggen in jezelf. Om te leren vertrouwen op je intuïtie, ook als die je naar plaatsen leidt die anderen links laten liggen.

Te vaak zie ik mensen hun leven inrichten volgens maatschappelijke verwachtingen, veronderstelde normen van hun omgeving, of zelfopgelegde beperkingen. We schuiven onze passies en

dromen terzijde, nemen beslissingen uit vrees of gemakzucht, en sluiten zo bij voorbaat veel moois uit. We luisteren te weinig naar ons hart. Waarom? Uit angst te falen in wat we werkelijk willen? Uit bangheid om onze dromen werkelijkheid te laten worden?

Na mijn beslissing om uit mijn beloftevolle carrière te stappen leerde ik steeds scherper naar mijn intuïtie te luisteren. Daardoor nam ik vanzelf ook steeds meer risico's. Elke keer weer nam mijn vertrouwen in een goede afloop toe, en durfde ik weer een stap verder te gaan. Mijn hart bleek een uitstekende gids. Zeker niet alleen voor reizen, maar voor het leven in het algemeen. Het sterkte mijn vastberadenheid, het leerde me dingen in perspectief te zien en om niet bang te zijn. Reizen is als het leven in het klein.

Ik nodig je uit om samen met mij in *Zwerfhart* allerlei avonturen te beleven. Van mijn allereerste reis naar Marokko als onbesuisde jongere die zijn weg nog moest vinden, tot een aangrijpende inkijk in de realiteit van de verwoestende oorlog in Oekraïne. Onderwijl klopte ik op de deur van een onbekende in Japan die me onderdompelde in onverwachte gastvrijheid. Ik reisde door het straatarme Haïti, klom naar de bergen van de maan in de DRC, beleefde hachelijke momenten in Irak en maakte nog vele andere avonturen mee. Daartussendoor ontplooit zich het verhaal over de zoektocht naar een verloren liefde om haar mijn eerste boek *De Lange Weg naar Cullaville* te brengen.

Ik hoop je met *Zwerfhart* te inspireren om ook jouw hart te volgen, zelfs als de weg onzeker is. Want het leven is vaak net zo verrassend als je het zelf durft te maken.

Leiden, januari 2025

Proloog

Over een paar kilometer moet ik er zijn. Het besef dringt zich steeds sterker aan me op: dit wordt misschien wel het spannendste van al mijn avonturen. Golven van onbeteugelde nieuwsgierigheid en knagende twijfel kolken als een wilde cocktail door mijn lijf. Toch voel ik dieper vanbinnen ook een rustgevende zekerheid. De overtuiging dat ik niet anders kan dan wat ik op het punt sta te gaan doen, simpelweg omdat het recht uit mijn hart komt.

Ik ben onderweg om Nana een exemplaar van mijn boek *De Lange Weg naar Cullaville* te brengen. Ze speelt een bepalende rol in het eerste hoofdstuk – zonder haar was het boek er waarschijnlijk nooit geweest. Na het dramatische einde van onze onstuimige relatie, meer dan dertien jaar geleden, hebben we elkaar nooit meer gezien of gesproken.

Nana weet niet dat ik eraan kom, zoals ik niet weet of ze thuis zal zijn. Ik heb geen idee hoe ze zal reageren als ze me ziet – als ik haar al kan vinden, want ik weet slechts bij benadering waar ze woont.

8.

Trots en vooroordeel: voorbij het hek

Haïti – 2007

De reisadviezen zijn onverbiddelijk: blijf weg uit het westen van Hispaniola. Een *failed state*, verscheurd door geweld en corruptie. Het armste land van het westelijk halfrond. Die waarschuwingen spoken door ons hoofd terwijl Nana en ik onze spullen pakken. Is het echt zo gevaarlijk als iedereen beweert? We hebben al heel wat landen bereisd waar mensen ons voor waarschuwden, van Jemen tot Honduras, maar dit voelt anders. De verhalen zijn grimmiger, de waarschuwingen dwingender. En toch, of misschien juist daarom, trekt het ons aan.

Terwijl donkere wolken zich samenpakken boven de bergen in de verte, laten we de Dominicaanse Republiek achter ons, met zijn luierende toeristen in hun all-in resorts. Voor ons wacht Haïti, een land dat nauwelijks wordt begrepen door de rest van de wereld en waarover wellicht juist daardoor veel vooroordelen bestaan. Als de bus bij de grenspost van Malpasse tot stilstand komt, versnelt mijn hartslag. Nana zegt, met een lichte trilling in haar stem: 'Daar gaan we dan!'

In Pétionville, een voorstad van Port-au-Prince, worden we meteen omringd door een groep Haïtianen. Hun donkere ogen tasten ons onderzoekend af. De zwijgzame taxichauffeur observeert ons argwanend via zijn achteruitkijkspiegel terwijl hij zijn rammelende wagen door de schemering naar het centrum stuurt. Als we uitstappen glijden de laatste zonnestralen langs de vervallen gevels weg. Onze voetstappen echoën tussen de ge-

bouwen, gesprekken vallen stil als we passeren. Schaduwen verlengen zich en kruipen achter ons aan over de straat. We zijn de enige lichte vlekken in een stad die steeds donkerder wordt, twee dwalende zielen naarstig op zoek naar een veilige haven.

Een van de grootste uitdagingen voor een reiziger is om vooroordelen thuis te laten en zelf een beeld te vormen van een onbekend land en zijn inwoners. Door de slechte reputatie van Haïti voelt die uitdaging om voorbij krantenkoppen en reisadviezen te kijken hier nog groter dan elders.

De volgende ochtend zetten we voorzichtig onze eerste stappen in de hoofdstad. Er hangt een grauwsluier over de stad. Van alle kanten overvalt de chaos ons. We laveren behoedzaam over het afval dat de straten bedekt, ontwijken kuilen en gaten. Onze ogen scannen niet alleen de weg voor ons, maar ook de gezichten om ons heen. Elk geluid, elke beweging vraagt om waakzaamheid. Hoe dicht kunnen mensen bij ons komen, welke blikken zijn nieuwsgierig en welke vijandig? We zorgen ervoor dichtbij elkaar te blijven.

Dan breekt een felgekleurde tap-tap het vale straatbeeld open. Kort daarna zien we er nog een, en daarna nog meer. Het zijn rijdende kunstwerken: pick-up trucks en bussen die exploderen van kleur, elk paneel een canvas. Ze flitsen voorbij als tropische vogels tussen stof en puin.

Als we er eindelijk een zien die stilstaat, geven we onze ogen de kost. "Aime ton prochain comme toi même" en "Nice girl" staat er met oneffen letters op de zij- en achterkant. Daaronder een schildering van een mooie vrouw. Onder haar: een haai met een bek vol tanden en een agressief uiterlijk. Daar weer onder, tussen twee roze duifjes, hangt een bordje aan de bumper met "Merci Jésus". Aan de zijkant: "Living Christ" met een geschilderde Jesus aan het kruis. Daaronder allemaal hartjes met "Amour" erin geschilderd.

Kort daarna zien we een andere bus met een heel ander thema. Op de achterkant is een man geschilderd met een naakt torso, die een vrouw in haar hals kust. Zij werpt haar hoofd bevallig naar achter waardoor haar lange haren naar beneden hangen. Haar donkerrode jurk is laag uitgesneden. Het koppel is omringd door hartjes. Aan de zijkant ligt een vrouw op een sofa, gekleed in niet meer dan een slipje, haar borsten vallen enigszins naar links. Daarnaast een rasta zanger met een gitaar in zijn hand – dat moet Bob Marley zijn.

Port-au-Prince blijkt een rijdende kunstgalerij te zijn. Elke bus is uniek, een artistiek hoogtepunt op wielen. De meest voorkomende thema's zijn religieus en erotisch; een curieuze combinatie, een inkijkje in de Haïtiaanse ziel. We beseffen dat Haïtianen een creatief volk zijn, ook al draait hun dagelijks leven vooral om overleven.

Terwijl we verder lopen door de stad, beginnen we meer te zien dan alleen de chaos en het verval. We steken de Avenue Lamartinière over en komen langs de Avenue Durand en de Rue Capois. Revolutionairen, vrijheidsstrijders en de nationale dichter van het land. Overal duikt de geschiedenis op, nauw verwerkt in het weefsel van de stad. Alle straten lijken ons te leiden naar één plek: het Champ de Mars, het kloppende hart van Port-au-Prince waar Haïti's ziel zich pas echt openbaart. Hier ontvouwt zich een mozaïek van pleinen en boulevards waar de geschiedenis niet in boeken staat beschreven, maar in brons en steen is gegoten. De Avenue de la Liberté loopt daar dwars doorheen als de rode draad van vrijheid. We struikelen bijna over de symboliek.

We staan voor een smalle, zwarte zuil, waarin Artikel 3 van de Grondwet van 1801 is gegraveerd. "In dit land kan geen slavernij bestaan. Lijfeigenschap is hier voor eeuwig afgeschaft. Alle mensen worden hier geboren, leven, en overlijden in vrijheid".

Zwerfhart

🆕 Verschenen in 2025

Genoten van deze preview?

Zwerfhart — Nieuwe verhalen van mijn reizen door alle landen ter wereld

> *"Het langverwachte vervolg op De Lange Weg naar Cullaville. Nieuwe avonturen, nieuwe inzichten, dezelfde meeslepende stijl."*
>
> *"Boris neemt je mee naar de meest onverwachte plekken en laat je de wereld met andere ogen zien. Tussen de reisverhalen door vertelt hij over de zoektocht naar een verloren liefde."*

📄 Gratis Volledige Hoofdstukken

Download het volledige eerste hoofdstuk van BEIDE boeken (Nederlands én Engels) — plus 26 extra 3-pagina previews van andere hoofdstukken.

Download

Let op: Volledige hoofdstukken vereisen een e-mailadres. 3-pagina previews zijn direct beschikbaar zonder registratie.

📚 Bestel het Complete Boek

Klaar om mijn tweede reisverhaal te ontdekken? Bestel Zwerfhart nu en reis mee door de wereld.

Bestel Zwerfhart

ISBN: Paperback: 978-9464919080 • Ebook: 978-9464919097

Ook door Boris Kester

Ontdek meer reisavonturen uit alle hoeken van de wereld

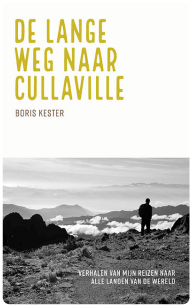

De Lange Weg naar Cullaville

🏆 Winnaar Beste Reisboek 2023

Het veelgeprezen eerste boek met 16 avonturen uit alle hoeken van de wereld. Winnaar van de NomadMania Best Travel Book Award 2023.

Lees verder en bestel →

Wanderheart

English

Ook beschikbaar in het Engels — nieuwe verhalen voor internationale lezers. Verschijnt begin 2026.

Lees verder →

Volg Boris Kester online:

🌍 traveladventures.org 📸 Instagram 👍 Facebook